

Jenei Gyula

Függönyök

az első osztály széksorai mögött ülünk.
amikor a gép fölszáll, az utaskísérő közvetlenül az arcunk előtt elhúzza a függönyöket. először nem is értem, miért. talán, hogy ne feledjük az osztálykülönbségeket. csak később gondolom végig, akkor nekünk a hátsó vécére kell mennünk. ha kell. a feleségem (egyébként angломán) azt mondja: hülye angolok. később azonban értelmét nyeri a függönyösdi. gyerekkoromban összejártunk lajos bácsiékkal, akiknél apám inaskodott. lajos bácsi felesége első ferenc-kori katonabáró családjából származott, és a városközpontban laktak sokszobás, u-alakú sarokházban. abban volt a boltjuk is, pontosabban, gyerekkoromban a bolt már nem működött, de nem azért, mert lajos bácsi nyugdíjas lett, hanem mert elvették tőlük. az államosításkor három másik családot költöztettek a házukba. a félkör alakú folyosó egyik szögletében aprórácsos, zöld faparaván állt. lajos bácsi úgy magyarázta, az azért kell, hogy amikor a gangon ebédelnek, és mondjuk rántott levest esznek, az új szomszédok, akikkel tudtommal jól megvoltak, ne szánakozzanak, vagy ha éppen rántott húst, ne irigykedjenek. ez jut eszembe, mikor a villásreggeli illata átkúszik a függönyön. az angolok nem hülyék, csak figyelmesek. nem akarják, hogy irigykedjünk, amiért az előttünk ülőknek olyanokat szolgálnak fel az utaskísérők, egyébként a pénzükért, amit nekünk nem. azért átkukucskálok a függöny résein, de nem irigykedek, viszont kicsit úgy érzem magam, mint Rimbaud rongyosai, ahogy a hideg télen *a pince fénylő ablakában* bámulják, miként süti a pék benn a *szőke, nagy kenyeret*. pedig nekünk van szendvics a zsákunkban. és különben is, éppen költői szintjén repülünk ennek a konzumer világnak.